

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor pošta znaša.

Za ostanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se ostanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravišтво je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, ostanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravišтво „Slov. Naroda“.

Pesek v oči!

Sedem let je že prešlo v večnost, odkar je prišel na krmilo Taaffe s svojo zastavo: mir mej narodi in zboljšanje gospodarskega stanja. Mir mej narodi; da on vlada res posebno med slovanskim prebivalstvom, toda on ni mir zadovoljstva nego mir obupa, mir apatije, ki se polasti človeka, ko je razvidel, da so vsi njegovi naporji zaman, ko vidi da so zastoj pravične tožbe, da je brez uspeha opravičeni boj. Tak obupan človek zbere včas vse svoje moči in z večjo silo zahteva več, kakor mu je zadostovalo poprej v mirnem stanju; ta duševni pojav opazujemo v povestnici tudi pri narodih!

Ako motrimo, kaj je sedanja vlada storila mej Slovani v pomirjenje, tedaj vidimo, da v zadovoljenje narodnostnih zahtev, ubogo malo: za ono, kar so dosegli Poljaki, zavezale so se Malorusom roke in usta, Čehom je ostalo malo, Slovencem skoro nič! Osobito naše pridobitve je motriti prav z drobnogledom, da zagledamo kak zelen prostor. V naših šolah smo v nekem oziru komaj prestopili one korake, ki jih je storil Hohenwart za kratke

svoje vlade, v nekih ozirih pa smo mnogo zaostali; našim sodiščem pa se je kopiralo nekaj starih naredeb, naj se „nach Möglichkeit“ uraduje slovensko. V gospodarstvenem oziru znižalo se je par klancev in na železničnih postajah dobili smo tudi — slovenske napise. Večina teh narodnostnih „pridobitev“ velja le za Kranjsko, druge slovenske pokrajine bode še naprej prepuščene moralni sili blagih sedov!

Za malenkostne te blagodati pa morajo naši zastopniki glasovati za zakone, ki zahtevajo od državljanov težkih brežen, kakor zakon o črni vojski in gotovo tudi nova nagodba z Ogersko, ali pa izgubljajo dragi čas v zakonih kakor je n. pr. obrtni zakon, nekaj neizvršljiv, nekaj spominjajoč na sednjeveška, absolutistična načela. In kje tiči vzrok tem nenaravnim pojavom? S kratka, vlada ima parlamentsko večino, a ona hoče vladati brez nje.

„Uradniško ministerstvo“ ni gola fraza, nego obstoji malo da ne že od začetka Taaffejevega predsedništva, sedaj „pura sangue“, sedaj dobro amalgamovano. Tako uradniško ministerstvo pa ima, kakor večina starih in mladih uradnikov, svoje formule in obrazce: kadar se pokaže kako novo vprašanje, hajdi v registraturo mej stare odloke, prepisi, prikoji in obreži. Nu, kar celo pri uradnikih ni hvalno, to je tem manj pri glavah ustavne države. Ustavno ministerstvo se posvetuje z velmoži parlamentne večine, njih vprašuje za svet, ž njimi se pogaja, pri nas opravi se vse uradnim potom in naša birokracija že skrbi, da se tudi nov ukaz asimiluje vsem prejšnjim, ko še ni bilo nam „prijazne“ vlade. Mi nikakor nečemo čisto opravičevati dosedanje taktike državnozbornske večine, kajti vselej velja: vigilantibus jura, budečim pravico, a očitno je, glavni vzrok sedanjega polovičarstva in vsled tega nezadovoljstva je to, da hoče ministerstvo vladati — nad strankami, uradniško.

Taaffe in Dunajevski, glavi sedanjega ministerstva, šla sta zadnje dni v Hollenegg h knezu Lichtensteinu. Nu, mi gotovo tudi ministrom privoščimo hladnega gorskega zavetja v žguči sedanji dobi, toda vsa uradna zanikanja ne vzamejo nam vere, da sta glavna krmilarja naše državne vlade več ali

manj se posvetovala za bodočo vožnjo preko špilj nagodbenega načrta z glavo konservativne stranke. Ako je tako, onda upamo, da se isto stori s stržarji drugonarodnih pokrajin, kajti skal in brezdnov je več!

Toda dosta je podob! Če ima ministerstvo poštene namere skušalo si bode stranko ohraniti, oziralo se bode na narodne zahteve, ki jih ona zastopa in s tem se bode v resnici vrnil mir, pravi plodonosni mir mej narode, ž njim pa naravno tudi gmotno blagostanje.

Hoče-li ministerstvo voziti še zmirom po starem tiru, onda bode našim zastopnikom vzeti črne naočnike, da se obranijo onega sl penja, ki ga nam meče ministerstvo v obraz, kakor da je to izpolnjenje naših želj, bode jim pokazati, da dosedanje vladanje nam je le — pesek v oči! —p—

Skupni jezik c. kr. vojske in narodna omika.

(Dalje.)

Vse drugače je bilo to v pretekli dobi; takrat neso imeli ne Nemci, ne Slovani veliko narodnih šol; mej Slovani jih po mnogih krajih še bilo ni, kakor pomni še sedanji rod. V dobi tedaj, ko se narodi na široko in na spodaj neso šolali nič ali pa celo malo, so si bili bolj ali manj jednaki glede na izobraženje ali, pravilneje rečeno, na neizobraženje. Ako se je v pretekli dobi zahtevalo znanje nemščine, je bilo to znanje, kjer se je doseglo pozitiven dobiček in ni puščalo razlik glede na stopinje naobraženja celih narodov. Takrat, tedaj bi tudi ne bila nastala ne-jednakost v omiki, ko bi bil skupni jezik c. kr. vojske zahteval učenje nemščine; takrat se tako poučevanje na široko še zahtevati ni moglo, jedino zarad tega ne, ker ni bilo osnovnih šol v potrebnem številu. Sedanja doba pa je pripravila osnovne šole na široko Nemcem in Nenemcem, in ravno zato bi bila razlika v posledicah, katerih preteklost ne bi bila proizvela. Vsled te razlike mej prošlostjo in sedanostjo je treba tedaj tudi misliti, kako se spravi zahteva skupnega vojnega jezika v soglasje z drugimi jednako važnimi, ali še važnišimi, zahtevami, ki jih ima c. kr. vojska, država in pojedini narodi.

Vsi zaklikno.

— Da je možno! oglase se najbližji; kaj! oča Robert, vi ostavite naš kraj? — I kam li vender mislite iti?

— Tija, kjer ubožni ljudje še potrebuje ubožnega moža, odgovori brodnik. — Hvala Bogu, dosti rek je še, kder te vsprejmo z odprtimi rokami.

Mični Peter zavpraša, če si je že izbral novo domovanje; a Robert ni hotel več povedati. Le nekateri sosedje so se vspomnili, da ga v preteklem meseci nekoliko dnij ni bilo pri domi; ta čas mu je rabil brez dvojbe v to, da si je poiskal kako prevažališče, kamor se naseli.

— Po tem takem nas mladeč Urban ne bode več učil pesnij v zimi na prejah, pravi Manica; e, na mojo vero! tega mi je zelo žal.

— Ne toliko kolikor meni! oglasi se mladi brodnik; ko se je prestal zbadati z dekletom, molčal je dosle.

— Istina, grenko je, ostaviti kraj, katerega smo se navadili, pravi oča Surot.

— No, a kdo ga ovira, da ne ostane? reče Manica; ni li v deželi dovolj bavila za njegove roke?

— Ne vznemirjaj se, kaj počno moji, veli jej

LISTEK.

Vilēnski brodnik.

Spisal Emile Souvestre.

(Dalje.)

— Osobito, kadar se bode kdo bal, da bi ga ne videli, veli Robert mračan; kedar se jarek mej tokrajci in onokrajci napolni, bodeta brega kakor dve otvorjeni hiši, kamor more vsakdo ne potrkvši vstopiti.

— O, tem bolje! vsklikne mični Peter; čim lažja bode cesta, temveč ljudij pride v deželo, temveč bode trgovanja . . .

— In tem nesrečnejši bodete vi! seže mu brodnik v besedo.

— Kako to?

— Ker zgodi se vam vsem, kakor meni. Koder je bil dosle brod, postavi se most. Čajte malo, da pridejo meščani s svojimi novci in svojo lokavostjo, in uvidite! Takoj bodo imeli v rokah najboljšo zemljo, oni bodo vzrejali najlepšo živino, prodajali bodo najkrasnejše blago, a vi, deželani, vi ne boste mogli ničesar več prodati. Tako požró malo po malo velika vlasteljatva vaša zemljišča;

komur je bilo treba dosle pluga, dovolj mu bode potlej lopata. Po cesti hodečim potnikom zdelo se bode, da gre vse boljše, ker bodo srečavali kočije in z rezanim kamenom zidane dome; a te hiše pojedjo vaša stanovanlišča in te kočije zatro vaše konje. V sedanjej dobi, ko je dežela tako rekoč ubožna, ima vsakdo svoj kos zemlje, da jo po svoje obdeluje; a ko dežela obogati, bode vse v rokah mnogih novčnih velikašev, in njim bode treba najemno služiti; namesto delavskih žup imeli bodete cele župe plačevanih slug.

Najstarši seljaki se spogledajo.

— To se je že izkusilo, pravi jeden iz njih; včasih so rekali, da veliko bogastvo zatira ubožno siromaštvo.

— Eh! slabovolje vdiha take besede oči Robertu, zavrne ga mični Peter; podoben je sedaj vrani, krokajočej le, da ostanja slabo vreme.

— Človeku treba biti i pravičnemu, reče Manica s hlinjenim pomilovanjem; najkrasnejši most vidi se brodniku žalosten.

— Ne boj se, dekle, veli Letour z neakim ponosom; most me ne bode dolgo časa mučil, ker, na mojo vero! predno se dodela, pojdeti brodnik in njegov brod iskat sreče drugam.

Tudi najvišje zaščitje vseh teh faktorjev bi ne hotelo, da bi se jeden preziral zaradi drugega, ali da bi škodo trpel drug zaradi drugega brez potrebe ali brez razlogov, vsled katerih se odloči objektivna razsodnost konečno z neobhodnostjo na to ali ono stran. Nikjer bi ne zahtevali na najvišjih mestih, da bi se omika krčila lahkomišelnost večini skupnega prebivalstva našega cesarstva. Ko bi pa naposled zahteval skupni vojni jezik znanje nemščine na široko mej nemškimi narodi, bi jo utegnili še vedno ukreniti tako, da bi se rajši pojedinci učili nemščine, nego pa celi narodi. Ker pa bi ne bilo možno odbrati t h pojedincev prej, nego ko bi do rasli za vojaštvo, bi najbrže še le pri vojaki začeli učiti prostake iste nemščine, in bi v ta namen čas aktivne vojaške službe za kolikor toliko podaljšali. Huda bi bila za nemške vojake, da bi morali zaradi jezika dalje časa služiti, nego zdaj, in še huje, da bi služili za kolikor toliko dalj časa, nego nemški vojaki; ali še vedno bi bilo te nerazmerno lažje prestajati in nekako spraviti v soglasje s skupnostjo, nego pa skupnost prebivalstva prekrojiti na dva tabora: v nemško bolj omikano narodnost in vse druge nemške manj omikane narodnosti. Po takem bi nemškim liberalcem zopet izpodletelo potujčevanje drugih narodov iz pretvez, češ, da tujčenje zahteva tudi interes skupne vojske. In s takimi argumenti je treba nemške liberalce izpodbijati ob pravem času, na pravem mestu!

Ko bi pa vender hoteli po vsej sili uvesti nemščino v osnovne šole nemških narodov, potem bi bili Slovani in v obče Nenemci primorani, šolska leta zdaljšati na osnovnih šolah za toliko, kolikor bi pobralo časa poučevanje v nemščini. Samo tako bi utegnili Nenemci dotekati Nemce v omiki; drugače bi ostala vedno dva razreda: omikanih in manj omikanih narodnosti v Avstriji. Tu bi pa zopet narokale razmere večih žrtev Slovanom in v obče Nenemcem, nego Nemcem, ne glede na krvne žrtve, ki so kot take za pojedince jednake.

In potem je vprašanje, ali bi mogli Nenemci prinašati večih žrtev za šolo. Šolski davki so že zdaj taki, da jih ni možno poviševati. Še celo nemške pokrajine, zlasti v planinskih in gorskih delih Avstrije, se pritožujejo zaradi prevelikih bremen, zaradi katerih skušajo skrajšati šolska leta na osnovnih šolah. Jednaka je pa tudi po mnogih slovanskih pokrajinah, v katerih itak ni takega kapitala in bogastva, kakor mej Nemci. Torej bi ne bilo možno Slovanom nositi še večih bremen, nego jih prinašajo za šolo doslej. Iz tega pa sledi neizogibno tole: Ako bi skupni vojni jezik v Avstriji zahteval v resnici učenje nemščine na osnovnih šolah nemških narodnostij, bi bilo treba tem šolam pomnožiti šolska leta, šolskih let pa ni možno pomnožiti, če se prej ne zboljša gmotno stanje nemškim narodom. (Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 29. julija

Nemci bi radi videli, da bi ves svet mislil, da je Brno nemško mesto, **Moravska** nemška

Robert nekoliko nestrpljivo, brez tvoje pomoči do bode se jim lahko delo, če je božja volja.

— Morebiti bi trebalo znati tudi voljo Urbanovo, odgovori dekle s pikro-sladkim glasom.

— A kdo trdi, ka ima on drugačno voljo? vpraša brodnik.

— On pač nikakor ne, deje mladenka ironično, ker sedi tu ním kakor riba.

— Če ne odgovarja, pravi Robert, osupnen in nevoljen, da mu je sin vtopljen v tiho žalost, to znači, da zna svojo dolžnost in ve, da deca gre za hišnim upraviteljem.

Manica pogleda skrivše mladega brodnika.

— Ubogi mladeč! pravi zlobno, kako se pač navadi živeti drugod in ne več videti te mične rebri trgovca Riharda?

Mladenec se je zdel zmnočen; ona se glasno zasmije.

— Pustimo to, pustimo; jaz ne pravim ničesar, reče dvigujoč se: le toliko, da uvidiš, da imamo oči tudi drugi; ali čuvaj se novega upravitelnika, znaš, malega g. Lenoir-ja; to je žel človek in ne premakne se tako rekoč več iz nove hiše. Evo, brod je priplul do brega; brez zamere, Urban, bodi vrl mladeč, in ne bode vse govorilo. — Na svidenje, oča Robert.

dežela. Vselej zaženejo velik hrup, kadar se Čehi, kateri so v večini v deželi, začno gibati. Sedaj se nemški listi jezé, da so pri volitvah v načelnštvo čevljarske zadruge v Brnu zmagali Čehi. Ta volitev je namreč pokazala, da je v Brnu močan češki živelj, zlasti mej obrtniki.

Janskega afere bode še **ogerskemu** ministru predsedniku belila lase. Ker ni o pravem času pokazal v zbornici prave energije, dobila je zlasti skrajna levica velik pogum. Sedaj, ko so se izvršile znane premembe v generaliteti, začela je skrajna levica znova agitacijo proti vladi. Dela že priprave, da bode sklicala več taborov, na katerih se bode razgovarjalo o tej zadevi. Ko bi bil Tisza na prvo interpelacijo o Janskega aferi dobro zavrnil nasprotnike skupne vojske in bi „Pester Lloyd“ ne bil prinesel znanega članka proti nadvojvodi Albrechtu, bi že davno vsa stvar bila pozabljena. Tako je pa ta afere pomanjšala Tiszino veljavo v višjih krogih in h kratu tudi njegovo popularnost.

Vnanje države.

O shodu **avstrijskega** ministra vnanjih zadev in **nemškega** kancelarja v Kissingenu, piše „Nord“, da je s prva bilo določeno, da se ministra snideta h kratu, kakor njijina vladarja v Gasteinu. Listi hočejo videti v tem, da se shod ministrov drugje vrši, nevarnost za evropski mir. To je pa le domišljevanje. Resnica je le, da je knez Bismarck dalje ostal v Kissingenu, kakor je s prva nameraval, da je prišel nemški kancelar v Gastein še le po shodu cesarja Viljema in cesarja Frana Josipa, tedaj se tudi ministra nesto mogla sniti h kratu kakor njijina vladarja. Po krivici se ta stvar zmatra za nevaren simptom. Sedanji položaj v Evropi ne daje nobenega povoda k vznemirjenju. Trocarska zveza, ki je podlaga evropskega mira, je še vedno trdna. Ako se shod v Kissingenu zmatra za okrepčanje nemško-avstrijske zveze, bode shod Giersa z Bismarckom in najbrž tudi s Kalnocky-jem pokazal, da vlada srčno prijateljstvo mej tremi cesarji, kar je, kakor poprej dragoceno jamstvo za evropski mir. Daljši dokaz temu je, da nadvojvoda Karol Ludovik, brat cesarja Frana Josipa, v kratkem obišče ruski dvor.

Turška oblastva v Albaniji dobila so iz Carigrada ukaz, da naj začno strogo preiskavo zaradi krvavih dogodkov na **črnogorskej** meji. H kratu se je Turčija obrnila do Črne gore, da naj tudi začne preiskavo, če je kateri njenih podložnikov kaj zakrivil.

Nedavno se je poročalo, da je več **srbskih** skupščinarjev, ki so veljali za vladne pristaše, pristopilo k opoziciji. Kakor se „Pol. Corr.“ poroča iz Niša, sta se vladni stranki izneverili samo dva. Užiška poslanca sta veslala pod naprednjaško zastavo, ker bi drugače ne bila voljena. Sedaj sta pa v zbornici pokazala svojo pravo barvo, to je, da sta radikalca.

Bolgarski knez namerava za nekaj časa odpotovati v Ruščuk. V Ruščuškem okraji ima opozicija največ privržencev. Knez morda hoče sam agitovati mej tamošnjim narodom, kakor je v Vzhodni Rumeliji pred volitvami. — V Carigradu se že boje, da z revizijo vzhodnorumelijskega upravitelnika ne bode nič. Bolgari bodo to stvar zavlačevali tako dolgo, da bode Vzhodna Rumelija se tako stopila z Bolgarijo, da posebnega vzhodnorumelijskega upravitelnika več treba ne bode. Ko bi se pa revizijska komisija tudi sešla, bode Bolgari že skrbeli, da bode rešila samo finančne zadeve, potem se pa razšla. Turčiji nazadnje tudi ni dosti ležeče, kako se uravnajo vzhodnorumelijske politične zadeve, če bode le redno dobivala danj, in če bi Rusija vedno ne pritiskala.

Grška je pred Plovdivskim prevratom imela samo 30.000 mož aktivne vojske. Sedaj pa ima še

vedno 50.000 vojakov zbranih, če tudi je demobilizovala. Sedanje ministerstvo je teh mislij, da mora Grška imeti dobro vojsko pripravljeno, kajti v kratkem se utegne kaj pripetiti v orijentu. V Carigradu pa baš to vzbuja strah, da Grška neče svoje vojske zopet zmanjšati na 30.000 mož. Turki se boje, da bode Grška porabila prvo priložnost, da napravi kak fait accompli, kakor so ga Bolgari.

Turčija se oborožuje, kakor bi se v kratkem začela kaka velika vojna. Pri Kruppu naročila je več trdnjaviških topov najnovejše konstrukcije. Konje tudi kupuje. Vojni minister priganja, da bi se kupilo 400.000 ameriških pušk, toda manjka denarja. Blagajnice so skoro popolnem izpraznjene, uradnikom so še plačo na dolgu.

Irci se hočejo pokazati hvaležni jedinemu **angleškemu** državniku, kateri je zagovarjal pravice Irske, Gladstonu. Začeli so nabirati, da mu postavijo kip v Dublinu. — Pa tudi drugod hočejo skazati sočutje Gladstonu. Wesleyanci v Walesu sklenili so mu poslati adresu, v kateri mu zagotavljajo, da se hočejo držati njegove politike, ki bode gotovo zmagala.

Dopisi.

S Ptuja 28. julija. (Slovensko pevsko društvo.) Da se ustreže želji mnogih udov, je društvo prosilo za znižanje voznine na vseh progah južne železnice. Slavno ravnateljstvo je z dopisom z dne 23. julija blagovoljno rešilo našo prošnjo, ter dovolilo, da se zniža voznina udom, koji želijo udeležiti se drugega velikega pevskega zbora, za jedno tretjino na vseh progah južne železnice, s pristavkom, da se mora izkazati vsak ud s sprejemnico, kakor tudi z legitimacijskim listom. Znižana voznina velja samo pri poštinih vlakih, samo za drugi in tretji razred.

Kdor se torej želi za znižano ceno voziti, naj se oglasi pri odboru „Slovenskega pevskega društva“, da se mu pošlje legitimacijski listek, kakor tudi sprejemnica, (kdor je še nema in hoče pristopiti kot ud) ter naj priloži za poštino marko za pet krajcarjev.

Društva, katera nam na povabilo še neso odgovorila, pridejo li in v kolikem številu, se prosijo, da storijo to čim preje, da bode slavnostnemu odboru mogoče o pravem času priskrbeti potrebnih stanovanj ter postelj.

Bliža se petnajsti avgust, dan slavnosti, dan, kateri bode posvečen slovenskemu petju; črno Ptujsko zidovje bode odmevalo mile naše glasove, navduševala se bodo srca pri krasnih naših pesnih.

Pevci! primite se resno Svojega dela; poverjeniki skrbite za mnogobrojno udeležnikov; in Ve slavna pevska društva, pomagajte z vsemi moči, da bode slavnost, katero hoče praznovati Vaša najmlajša sestra, namenu, katerega si je stavila dostojna.

Zagotavljamo Vas, udeležitelje slovesnosti, da Vam bodo nepozabljive ostale ure, katere boste preživeli v krogu gostoljubnih Ptujskih Slovencev.

Iz Sevnice 28. julija [Izv. dop.] Prosto naše ljudstvo navajeno je živeti od vsakdanjega kruha, a naši narobe — učitelji nemške „šulferajnske“ šole pitajo se dan za dnevom le s škandali — z otrobi! Dne 26. julija t. l. šetale sta se gospa in gospica po našem drevoredu blizu „nemške šole.“ Tu sre-

Dekle vzame svojo pletenico, pritrdi si čepico ter naglo zakoraka iz broda. Urban je zelo zmnočen; brez dvojbe hoteč se ogniti vprašanjem, pomaga oči Surotu spraviti na suho zaboje ter nesti mu jilh do doma, a brodnika ostavi čudno vznemirjenega. Ko Klavdija vidi, da jej je brat izginol za starim kmetom, dlesne znova s pestjo ob kolena, da se začuje neki glas, nadomestujoč jej vsklik. Živahno se vzdigne, poleti na mal hribček, od koder lahko opazuje cesto in po njej hodečega brata, gleda nekoliko časa in vrne se z nevoljnim licem.

— No, kaj je, dekle? vpraša brodnik.

Gluho-nemka mu odgovori s tak hitrimi in toliko vzgoščenimi znamenji, da je oča, kakor se zdi, ne umeje brez težave.

— Polagoma, no, polagoma! pravi dalje na glas prevajajoč svoje in Klavdijine mige; srdiš se, da je Urban odšel z očo Surotom? Čemu li? Dobro je, postreči sosedu. Ti misliš, da je pošel radi druge stvari? — da koga čaka? — koga pač? — he? — kaj mi kažeš na onej strani reke? Rihardovo hišo! Bog nas čuvaj! da ima mladeč kaj opraviti z Renato?

Gluho-nemka zmnoži potrjevalna svoje znake, spremljajoč je z zamolklim svojim glasom.

— Ah! nesreča! vzklikne Robert, udarivši z

nogo ob tla, možno li je, kar govoriš? Radi tega je tedaj tak tužen, kar ve, da ostavimo to krajino? ... Da, da, sedaj se spominam! vedno ubira za njo stopinje, in ona sama nam ima vedno kako stvarco povedati ali nas o čem vprašati ... In jaz nesem pazil na to! Ah, ubogi človek! Pač prav se tvrdi, da vidijo naše oči le, kar se godi pri sosedih!

Klavdija je dokazovala dalje svoje mnenje z rastočo živahnostjo; brodnik si položi roke križema na prsi.

— Dobro, verujamem ti, pravi z otožnim glasom; dobro vem, kaj te toliko skrbi! Žena mladiceva bi zapovedovala v hiši, in ti se bojiš, da bi imela gospodarico. Toda prej ali slej je je vender treba; a če hoče nebo, to ne bode Rihardova zetica, ne; za Boga svetega! moja misel kaže drugam. Govoril bodem z Urbanom ... ali morda z deklico ... Treba vedeti, s kom bi bilo bolje.

Mrmraje poslednje besede, gre ter sede brodu na rob in zdi se, da zelo skrbno premišljuje. Izvestno je ugibal o baš razodetej novici in o sredstvih, kako bi raztrgal vezí, združivše mu sina in Renato, ne da bi bil on znal. Vsklik gluhoneme hčere razprši mu to sanjarjenje. Klavdija mu pokaže s prstom Urbana, pribhajajočega v dalji po stezi z mlado sosedo. (Datje prih.)

čate Henrika Ludwiga — vodjo zloglasne „šulferajnske“ šole —, kateri mimogredoč dvakrat „plune“ in jima zakriči glasno „pfui!“ — Da mora pri takem obnašanju svet strmeti, ne more se nikomur čudno zdeti. Čudneje je pač, da se šolska oblastva tako malo ozirajo pri nastavljenju takih, če tudi privatnih učiteljev, na njihovo splošno sposobnost.

Tako in jednako postopanje grajajo pa tudi pravi pošteni Nemci, katerih jeden iz Saksonije je ravno tisto razburjeno noč tukaj počival, ko sta dr. Ausserjeva privrženca Plenk in Aistrich — zadnji tudi učitelj na tukajšnji „šulferajnski“ šoli — po trgu razsajala, in zvedevši, da sta to nemška odgojitelja, grenkobnim smehljajem vskliknol: „Ach, so benehmen sich hier deutsche Lehrer! Schande für unsere Nation!!!“ Na tako drhal se v našem okraji opira dr. Ausserer et tutti poveri quanti! Bog daj njegovemu rojaku Greuterju zdravje za njegov epohalni „Pfui!“

Z Bleda 27. julija. [Izv. dop.] Nedelja je, god sv. Jakoba. Neznosna vročina 26° R. v senci. Neusmiljeno žgo navpični solnčni žarki. Nobena sapica ne maje zaprašene drevja, smaragdnobojna jezerska površina je gladka kakor zrcalo. Ceste in sprehajališča so prazna, letoviščarji si ne upajo izpod streh, vse ima opoludnevno „siesto“. Vse je mirno in tiho, ni ga slišati glasu in vendar, kaj je to? Se li ne čuje od jugozapada sem nekaj kakor petje močnoštevilnega zbora. Da res je, otresimo si spanec raz obrvi, hajdimo za glasom. Ljubljanske čitalnice pevski zbor mora biti, če sodimo po sili ubranih glasov. Hitimo jim nasproti. V daljavi zagledamo krdelo ljudij. Okoličani so, narodna noša krasi jih od nog do glave. Dolge škornje, jirhaste hlače, pisani srebrnogumbasti telovnik prilega se visokoraščenim junakom. Ko pridemo blizu in zaori naša narodna himna „Hej Slovani“, znamo takoj, da je to Bohinjski pevski zbor pod izbornim vodstvom gospoda nadučitelja Bernada. Vrli Bistričani so nas sebi v zabavo in nam v veselje obiskali. Vrlino vežbanega zbora dostojno opisati in oceniti bi se jaz zaman trudil. Nesmo se mogli načuditi čistim in krepkim glasom, vseskozi dovršeni točnosti in neverjetni vstrajnosti. Celo popoldne vrstila se je pesen za pesnijo v veliko radost nebrojnih poslušalcev. Poletni gostje so se čudom čudili slišati vse to. Narodna obleka izbornih Bistričanov bila je jasen dokaz, da je omika tudi v prostem našem narodu udomačena.

Čuli smo nastope slavnoznanih zborov po mestih širje domovine naše, nočemo jim kratiti zaslužene slave, a trditi smemo, da Bohinjec najboljšim smemo staviti v štric. Bistriški tenoristi dali bi vsakemu zboru življenje in ogenj.

V prijetni zabavi so le prehitro ure nam tekale, daljše in daljše so postajale sence dreves, in moralo se je misliti na odhod. Spremili smo jih do Petrana, tam vršile so se zadnje točke obširnega programa.

Junške, lirične in narodne vrstile so se druga za drugo v blagodejnem redu, pete vse s pripoznanja vredno preciznostjo. Navdušenost priklopela je na vrhunec, ko so nas razveselili z našim nedosežnim „Naprej“. Rokoploska in burnega odobravanja ni bilo ne konca ne kraja, ponavljati so jo morali.

Program je bil končan izborni. Ginjeni stiskali smo roke vrlim pevcem, vabeč jih, naj zopet kmalu pridejo. S pozdravi „Lahko noč“, „Srečno pot“, „Na svidenje“ ločili smo se od bohinjkih slavcev, katerih obisk nam ostane nepozabljen.

Z Notranjskega 26. julija. (Raznoroosti.) Po dolgem deževanju in mrzlih vetrovih, nastali so vendar jedenkrat topli dnevi. Vsled preoblega deževja že kolikor toliko oslABLJENA letina, opomogla si je zopet, in sedaj raste čvrsteje. Košnja in spravlanje mrve gre lepo od rok, in prvemu žitu so ta izborna vremena gledé žetve in spravlanja zares ugodna. Trta je letos pri nas zdrava; o trneji uši ni nobenega sledu in zarod njen obeta še precejšen pridelek. Sadja: češpelj, hrušek, in jabolk se nam tudi nekoliko obeta, kar je pa še vedno od dobrih ali slabih jesenskih vremen zaviso. Naš glavni pridelek, krompir, bodo pa, večji del črvi snedli, kajti letos jih je nenavadno veliko. Sploh se nam po dosedanjih znamenjih za prihodnost nič dobrega ne obeta. Naš kmetovalec pogrezuje se čedalje globokoje v dolgove, od katerih mu ni mogoče niti obresti plačevati več. Ker je vlada z upeljavo davčnih eksekutorjev podprla davkoplačevalce, da toliko lažje nego v poprejšnjih časih

plačujejo svoj davek, napne tedaj naš ubogi kmetovalec poslednje moči, da skupi vsaj toliko, da plača predpisani mu davek.

Moči, upnikom zadostiti, ali jim vsaj obresti redno plačevati, so mu že pošle; plačanje davka, to je njegov zadnji boj. In ko mu bode tudi ta poslednja moč pošla — kaj bode z njim? Nasledke si lahko mislimo, ali grozno bi bilo, ko bi morali te nasledke kdaj gledati.

Pred nekoliko leti je le kateri kmetovalec kak cent sena — a to še le jeseni ali v hudi zimi prodal. Ali sedaj — o, žalostna prikazen — seno še niti ni popolnoma suho, že ga pelje v Trst ali na Reko. Pomanjkanje živine je vsako leto večje; polje vsako leto nerodovitneje, in ako se kmalu na bolje ne obrne, skoro ne bode imel naš kmetovalec po kaj na njivo iti.

Stare ukoreninjene navade, stari pregovori, katerih se naš kmetovalec drži kakor svetega pisma, mu dosti škodujejo.

Na priliko: ako je živina v ceno, je seno drago, ako je živina draga, je seno v ceno. Značito da se je ta pregovor pred nekoliko časa sem ter tja slučajno obistinil, a sedaj je popolnem izveljave. Niti seno, niti živina nema primerne cene. Ako pelje gospodar v Trst ali na Reko voz sena, koliko pa prinese zanj domu? — Sena nočejo v mestih niti po dva goldinarja več (stari cent) plačevati, in kolikor ga ceneje prodaja, je na zgubi. Iz tega bornega skupila mora zalagati pa za vse stroške! za mitnico, mešetarja, tehtnico, ter za hrano sebi in živini.

Kaj pa z živino, je li s to kaj bolje? — Jednako, ako včasih na celo slabeje nego z senom. Dobro rejena živina se še prodaja — seveda pod vrednost — za mršavo ne obljubi nikdo niti počenega groša.

Tako zelo smo tedaj že napredovali!

Sploh je pa z vsemi kmetijskimi pridelki tako. V ceno mora ubogi kmetovalec prodati, a drago nazaj kupovati. Meščani imajo sedaj res pozemska nebesa. Po ceni uživajo meso in pečenko; krompir in sočivje za prikuho tudi ni drago. Seveda je naš bore kmetovalec za svojo nesrečo, da svoje pridelke tako rekoč na cesto meče, tudi lepo odlikovan. „Moštro di ščavo“, to je v Trstu že navadno odlikovanje; mnogo jih je odlikovanih še s častnejimi priznanji.

Velik pomen pripisuje se v današnji dobi olupševanju in razširjevanju mest. No, bodi si, naj se mesta lepšajo in širijo, kolikor jim možno, saj pravico do kaj jednacega ima tudi uborna kmetijska vas. Ali vprašanje je: ima li poslednja zraven pravice tudi potrebna sredstva k temu? Ne, in to zato ne, ker imajo mesta že preveč sebičnega upliva na deželo, od koder se izteka ves blagostan v nje. In ta upliv je že tolik, da mora borni kmetovalec, hočeč nočeš, meščanu svoje pridelke na pol zastonj prepuščati. Tem načinom se tedaj mesta lahko širijo in lepšajo, uboge kmetske vasi pa prodajajo.

Da mora tem načinom kmetijski stan slednjič propasti, je gotovo, zlasti, ako se mu s poukom in primernimi naredbami še o pravem času ne pomaga.

Po drugih, vzlasti nemških deželah našega cesarstva imajo kmetovalci svoja posebna društva, katera z zbori in peticijami delujejo v povzdigo kmetijskega blagostanja. Ako se tedaj nemški kmetovalci, kateri so gledé blagostanja daleč pred nami, posvetujejo in ugibajo, kaj bi bilo storiti v zboljšanje njih kmetijskega blagostanja, bodemo mi, osebno Notranjci spali? Posebno ubožnejši kmetovalci Notranjske, Pivčani, Vipavci, potem kmetovalci Vremske doline noter do Kočanov, ter slednjič oni poleg primorske meje, morali bi se združiti, ter od časa do časa ukrepati, kaj bi bilo storiti v zboljšanje našega tužnega položaja. Ne bilo bi napačno, ko bi se z natančnim obrazloženjem naših potreb energično obrnili do naših deželni in državnih poslancev, ter tako do vlade.

Bodi pri tej priliki omenjeno tudi vprašanje o vodi Bistrici in Reki. Kakor je znano, hočejo Tržičanje na vsak način omenjeno vodo napeljati v Trst. Oni delujejo v dosego svojega namena z vsemi mogočnimi sredstvi, in kakor dosedanja znamenja kažejo bodo oni svoj namen pod preugodnimi pogoji tudi dosegli, ako se jim še za časa ne ustavimo. Ali, kako je mogoče posamičniku boriti se proti tolikej sili? — In treba skupnega delovanja, združenih moči, ter na čelo postaviti može,

kateri so uneti za našo pravično stvar, ter jo tudi razumejo.

V ta namen sklicana sta bila že dva županska shoda, žal, da brez uspeha. Nesloga, ta slovanski greh, pognala je svoj strupeni sad tudi mej našimi župani, vsled česar ni bilo možno sporazumeti se zastran izvolitve toli potrebnega ožjega odbora. Vsak hoče biti večji, vsak hoče več znati, vsak po svoje delati, kar ravno slabi naše moči. Iz verodostojnega vira dohaja nam vest, da se vlada pri tem vprašanju ne misli na nas čisto nič ozirati. Da je to vsaj istini podobno, priča nam izjava sedanjega vodje c. kr. okrajnega glavarstva v Postojini. Ta viteški gospod se je neki očitno izrekel, da pri tem vprašanju nema nihče kaj govoriti, razen okrajnega glavarstva in deželne politične oblasti. Že iz tega se da sklepati, kaj da se namerava, in pa da županstev niti poznati nečejo, kakor da bi v dotičnej vodnej postavi nobenega š. ne bilo, kateri govori o ugovorih.

Deželni zbor je bil glede te zadeve na tem mestu že omenjen, tedaj naj si njegovo postopanje o tej zadevi misli vsak sam.

Vas slavna županstva pa zopet pozivljemo, da se, dokler je še čas dogovorite, ter na vsak način izvolite ožji odbor, kateri bode v tako važnej zadevi s pooblastilom deloval. Le z združenimi močmi mogoče nam bode se uspešno boriti proti močnemu sovražniku. Ne glejmo tedaj na osebnosti, ne sami na se in svoje samoljubje, temveč korist naroda bodi nam prvo.

Na noge tedaj!

Ker se kolera v Trstu in na Reki širi, ukazalo je c. kr. okr. glavarstvo v Postojini, da morajo vsi gospodarji tega okraja ves gnoj iz stranišč in gnojišč izvoziti na polje, ter potem dotični prostor posuti z neugašenim apnom in politi z karbolno kislino. Pričelo se je tedaj po vseh vaseh pravo gnojno preseljevanje. Ravno tako morajo županstva paziti na tujce, prihajajoče iz Trsta in z Reke, kakor tudi na domače ljudi, kateri se vračajo iz teh mest. Slednjič došla sta tudi ukaza, da se ne sme nihče udeležiti porcijunkule, niti na Reki, niti v Ljubljani, kakor tudi, da županstva ne smejo do preklica prepovedi izdajati dovoljenj za godbo in ples. Prav je vse to, ali še mnogo bolj prav bi bilo, ko bi mestne oblasti nekoliko bolj skrbale za snago. Sosebno v Trstu in na Reki je po stranskih ulicah in pivnicah taka nesnaga, da večje niti v najborneji brkinski vasi ni dobiti. Vsled tega ima ta bolezen svoj začetek vselej po mestih, nikoli pa ne na deželi. Trpi uboga kmetska para za mestne pregrehe! Upajmo, da nas bode Bog pred to božjo šibo vsaj na deželi obvaroval.

Domače stvari.

— (Deželni predsednik baron Winkler) povrnil se je preteklo noč z Dunaja v Ljubljano.

— (Kranjska hranilnica) poklonila je za Radeckega spomenik 500 gld.

— (Občni kranjski veteranski kor) v Ljubljani je v včerajšnji seji 60 gld. za Radeckega spomenik poklonil.

— (Pisateljsko društvo.) Prihodnji izlet „Pisateljskega društva“ bode v nedeljo 8. avgusta popoldne v Velče. Natančnejši program se bode pravočasno objavil po časnikih. Ob jednem vabi odbor č. člane „Pisateljskega društva“, da naj se udeležijo veselice, katero priredita Šišenska Čitalnica in podružnica družbe sv. Cirila in Metoda v nedeljo 1. avgusta ob 4. uri popoldne na vrtu Kolerjeve pivovarne.

— (Osobne vesti.) C. kr. računski svetnik in predstojnik računskega oddelka pri tukajšnjem finančnem ravnateljstvu, gosp. Alojzij Bayr, stopil je lastnovoljno po 37 letnem vrljem službovanju koncem t. m. v stalni pokoj. Gosp. Bayr bil je ne le jako nadarjen, marveč tudi prav marljiv in vesten državni uradnik in tudi kot predstojnik računskemu oddelku mej uradniki jako čislana in v obče priljubljena oseba. Državno službo ostavljajočemu gospodu z njegovimi prijatelji in znanci vred tudi mi v novem stanu želimo: Mnogaja leta! Mladi uradniški naraščaj bode gotovo vzradostila vest, da se je od zgoraj prisiljen — post tot discrimina rerum — trdno odločil prositi za umirovljenje najstarši, 50. leto službujoči računski revident, gospod Josip Krašna, ker so mu, uvidevši, da ni za rabo več in prestar za delo, že pred dvema mesecema odvzeli vse poslovanje v uradu. Mož name-

rava iti početkom avgusta t. l. na dvamesečni dopust, če mu ga bodo dovolili, ter prestopi potem v zasluženi pokoj.

— (Sv. Ano) praznovali so obiskovalci gostilnice „Pri zlatem sodčku“ prav prijetno. Spominjaje se nekdanjih izletov na sv. Anu dan, ko se je na stotine meščanov z godbo v okrašenih čolnih vozilo po Ljubljani do Vrhnike, zbralo se je nad 40 oseb, katere so se potem v čolnu, s cesarskimi in slovenskimi zastavami, baloni in zelenjem okrašenem, peljale v Lipe, kjer je bila na prostem vesela zabava. Sklenili so, jednak izlet prirediti zopet drugo leto.

— (Vročina) je v Ljubljani po včerajšnjem dežju malo odlegla, drugod pa solnce hudo pripekalo. Tako na pr. so v Zagrebu včeraj v senci imeli 38.5° C.

— (Uradno izvestje o koleri v Trstu.) V zadnjih 24 urah od 27. t. m. o polnoči do polnoči 28. t. m. jih je v mestu 9 za kolero zbolelo, v okolici eden. Ozdravel 1, umrla 2. Odkar je kolera začela, sta 102 zbolela, 23 jih je ozdravelo, 58 umrlo, 21 jih je še v bolnici. — V okolici kolera posebno perice pobira, katerih je tri četrti mej umrlimi, iz česar se sme sklepati, da se je kolera s perilom zanesla v okolico.

— (V Rojanu) je predvčeranjem zbolel nek otrok za kolero. Dr. Janovic je hotel dati otroku znani lek „Laudanum“, ki ni drugega nego „Opium“. Ali ljudstvo pravi, da zdravniki s tem sredstvom delajo eksperimente na ubožnih, da jih le hitro pošljejo na drugi svet. — Zaradi tega se je oče omenjenega otroka protivil zdravniku in ni ga hotel pustiti do otroka. Še le po dolgem pričkanju in ko je zdravnik poprej sam pil „Laudanum“, pustil je oče komisijo do otroka. Ali mej tem se je bilo zbralo več sto okoličanov pred hišo, ter so hoteli komisijo s silo izgnati iz Rojana. Še le, ko sta prišla č. g. župnik Thaler in g. kaplan Miklavčič, posrečilo se je ljudstvo pomiriti. Pri vsem tem je komisija v strahu urno pete odnesla. Tudi teh izgrediv je magistrat sam kriv, ker je v Rojanu postavil za kapovilo najnezmogljivejšega čevljarja „Edinost“.

— (V Dražniku) v nekdanji vojaški granici prikazala se je kolera. V Danijela Tatanovića rodbini jih je troje zbolelo. Danijel Tatanovič in njegov svak umrla sta še tisti dan, žena še živi.

— (Golobe pismo noše) izpustili bodo dne 8. avgusta ob 5. uri zjutraj iz Trsta na Dunaj. Prema črta mej Trstom in Dunajem je 596 kilometrov dolga. Golob, ki bode prvi preletel to daljavo, dobil bode primerno nagrado.

— (Ubežni Bolha.) Pred 14 dnevi bili so pri Novomeškem okrožnem sodišči 3 tatje Volk, Zajec in Bolha. Bolha, kateremu se je 8 mesečni zapor videl predolgočasen, je prošli četrtek v jutro uskočil, zapodil se proti bližnji Krki in jo preplaval. Pazniki ječ in „pričenj“ so žalostno gledali za plavajočim Bolho, ki jim je bil skočil izpod rok, kajti ni mostu, ni čolna ni bilo brzo pri roki. Bolha si je kožo menda že osušil in doslej ga neso mogli ujeti.

— (Posojilnica v Plajbergu) posluje že od 27. junija t. l. To je tretja posojilnica na Koroškem. Najstarejša je posojilnica pri Sv. Jakobu v Rožni dolini, druga je bila Bekštajnska, tretja pa Plajberska. Vodstvo vseh treh posojilnic je v kmet-skih rokah.

— (Duhovske spremembe v Lavan-tinski škofiji.) G. Anton Inkret, kaplan pri sv. Juriji na Ščavnici, ostane na svojem mestu. Za provizorja pri sv. Jakobu v Slov. goricah imenovan je g. Fr. Šalomon. — Gospod Josip Altmann, duh. svetnik in župnik v Studenicah, imel bode dne 2. avgusta svojo zlato mašo.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 29. julija. Nadvojvoda Ludovik s soprogo odpeljal se opoldne z brzovlakom po Severni železnici v Petrov dvor.

London 29. julija. „Daily News“ objavljajo iz zapiskov nekega, v Tiflisu bivajočega častnika, izreke visokih ruskih častnikov o mnenji v ruskih vojaških krogih. Omenjeni častniki menijo, da bode najprej vojna z Avstro-Ogersko, potem še le z Anglijo. Giersa so hudo napadali zaradi njegove negotove politike, ki odlaša neizogibni boj z Avstro-Ogersko. Podguverner general Šeremlov je dejal, da

bode veliko od tega zavisno, kaj bodo Poljaki in Hrvati storili. Pomoči Francoske Rusija ne potrebuje, kar se tiče Avstro-Ogerske in Nemčije, ne treba se jih bati, ne posamič, ne vkupe. Nasproti Nemčiji se bode defenzivno vojevalo, ofenzivno pa ob Dunavu.

London 29. julija. Iddesleigh minister vnanjih zadev, Londonderry podkralj na Irskem, Hicksbeach državni tajnik na Irskem, Churchill finančni ministrer (Schatzkanzler) imenovan.

Celovec 28. julija. Nadvojvoda Oto danes zjutraj semkaj došel. F. Z. M. Kuhn ogledaval je predvčerajšnjim utrdbe ob Rabl-skem jezeru.

Reka 28. julija. V zadnjih 24 urah tukaj čvetero oseb za kolero zbolelo, 2 umrli.

Rim 28. julija. V zadnjih 24 urah v provincijah Ferrara, Lecce in Bari 66 ljudi za kolero zbolelo, 24 umrlo.

Carigrad 28. julija. Izvestje Reuter-jevo: Nelidov izročil dne 26. julija sultanu ročno pismo carjevo, v katerem izraža car svoje prijateljstvo in izreka upanje, da bodo obestranske prijateljske razmere še na dalje ostale neizpremenjene.

Listnica upravnistva: Gosp. F. M. v Lahovem. Naročnina plačana do konca leta 1886. — V. & gosp. J. St. v St. Pavlu, Mines. Poslana naročnina zadostuje do 15. aprila 1887. leta.

Tuji:

28. julija.

Pri rojstvu: Schmidt z Dunaja. — Smolnikar, Freud-weiler iz Celovca. — Mathes iz Celja. — Goldsand z Dunaja. — Pavelci iz Reke. — Fekete iz Pulja. Pri smrti: Steiner z Dunaja. — Kasperek iz Gradca. — Schrödl z Dunaja. — Mitri iz Trsta. — Winter z Dunaja.

Umrla so v Ljubljani:

27. julija: Marija Pengov, kuharica, 45 let, Rimska cesta št. 19, za spridenjem trebušnih organov. — Marija Berčič, delavčeva hči, Sv. Petra cesta št. 70, za škrlatico. 28. julija: Frančiška Čop, učiteljeva žena, 38 let, Kravja dolina št. 11, za katarom v črevesu.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opa-zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem-peratura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
28. julija.	7. zjutraj	731.89 mm.	18.9° C	sl. szh.	obl.	56 mm.
	2. pop.	735.04 mm.	21.7° C	sl. svz.	obl.	
	9. zvečer	736.75 mm.	16.2° C	brezv.	d. jas.	dežja.

Srednja temperatura 18.9°, za 0.7° nad normalom.

Dunajska borza

dne 29. julija t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Papirna renta	85 gld. 30	kr.
Srebrna renta	86	15
Zlata renta	121	—
5% marčna renta	102	—
Akcije narodne banke	873	—
Kreditne akcije	2-1	60
London	126	05
Srebro.	—	—
Napol	10	—
C. kr. cekini	5	93
Nemške marke	61	80
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 131	50
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 169	—
Ogrska zlata renta 4%	107	15
Ogrska papirna renta 5%	94	90
5% štaterske zemljišč. odvez. oblig.	106	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 117	50
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	25
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	98	90
Kreditne srečke	100 gld. 179	—
Rudolfove srečke	10	75
Akcije anglo-avstr. banke	120	114
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	195	75

Zahvala.

Za mnogobrojne dokaze sočutja o boleznih in smrti našega preljubljenega soproga, oziroma zeta, gospoda

MATIJE MIKEŠA,
krojaškega mojstra,

kakor tudi za mnogobrojno udeležitev pri pogrebu in za prekrasne vence se iskreno zahvaljujem.

V Ljubljani, dne 29. julija 1886.

(550) **Žalujoči ostali.**

Za glavno opravišstvo „Foncière“

vsprejme

(548—3)

praktikanta

Franc Drenik.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Zeleznikar.

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigotlačnicah knjiga:

Zlatorog.

Planinska pravljica

pisal

R. Baumbach.

Z dovoljenjem pisateljev in založnikov preložil ANTON FUNTEK.

Cena elegantno vezani knjižici 2 gld.

Anton Funtek, dobro poznat po svojih izvornih pesniških proizvodih, podaril je slovenskemu narodu s svojim prevodom Baumbachove pesniške „Zlatorog“, ki se je kot pravljica do današnjega dne ohranila pri vseh pastirjih v dolih triglavskega pogorja, prekrasno darilo. Knjižica, kaj bogato in najelegantneje opremljena, bode gotovo vse rodoljube zelo obradostila, ki imajo srce in smisel za ta pesniški umotvor, čegar dejanje se vrši na našem romantičnem Gorenjskem.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg v Ljubljani.

351—1

„VALVASOR“

4 zvezki, vezani v originalne platnice, dobro ohranjeni, še ne rabljeni, dobodo se za 32 gld. pri

(555—1)

Ivanu Bonaču, knjigovezu.

Hiša št. 7 na Starem trgu,

v dve nastropji, v dobrem stanju, z jednim poslopjem zadaj in vodnjakom, pripravna za gostinico ali pa za kako drugo podjetje, **proda se iz proste roke.** — Kaj več pove lastnik ravno tam. (541—8)

Št. 357. O. Š. S.

(551)

Razpis natečaja.

Razpisujeti se v tukajšnjem šolskem okraji službi po jednega učitelja I. l. vrste na jednorazrednicah v Podgrajah in Munah; prva s slovenskim, zadnja pa s hrvatskim učnim jezikom.

Letna plača znaša 400 gld., službena doklada 30 gld. ter stanovanje ali postovna stanarina.

Vrh tega ima se namestiti podučitelja na čveterorazrednej moškeji šoli v Kastvu z letno plačo 300 gld.

Prošnje naj se s potrebnimi prilogi eventualno po službeni poti najdalje v 4 tednih semkaj predložijo

Volosko, 27. julija 1886.

C. kr. okrajni šolski svet.

Br. 229.

(529—3)

Razglas.

Vsled sklepa XXIX. glavne skupščine tukajšnjega okrajnega zastopa ustanoviti se ima v Mozirskem trgu javna, stalna, centimentalna mostna tehtnica (vaga) z tehtno močjo do 6000 klgr.

Podvzetniki, kateri želijo omenjeno tehtnico v Mozirskem trgu z ozirom na dotična postavna določila uvesti, naj svoje ponudbe skrajno **do 15. avgusta t. l.** podpisaneu okrajnemu odboru dopošljejo.

Od okrajnega odbora v Gornjem gradu,

dne 15. julija 1886.

Namestnik okrajnega načelnika:

Ant. Goričar.

Karbolno kislino, karbolno apno, železni vitrijol

razpošilja posebno po ceni (552—1)

JOSI MATIČ v Celji na Štorskem.

Plzenska pivska grenčica,

izvrstna, želodec krepčajoča pijača, ki je napravljena iz prvotnih tvarin Plzenskega piva.

Jedini izdelovalec

MORITZ AUER v Plznu.

V Ljubljani zastopan po Moritz Wagnerjevi udovi. (544—1)

Zaloge v Ljubljani imajo gospodje: Gustav Treo, Janez Buzzolini, R. Andretto.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“